

Arrest

nr. 213 298 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2017 wordt voor de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Kampala, Oeganda een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien betrokkene zich wenst te vestigen bij haar halfzus, H. F. F., kan ze niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De authenticiteit van de geboorteakte opgesteld door de lokale overheid te Mogadishu dd. 06.06.2017, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district Banadir op 15.04.2016, waarin geattesteerd wordt dat mevrouw H. F. F. werd aangesteld als wettelijke voogd over betrokkene en haar zussen Am. en A., kan immers niet geverifieerd worden, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld, en dit vanwege de afwezigheid van officiële instanties in Somalië. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geïsoleerd zou leven en geen andere familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen. Er zijn dus geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij minderjarig is op het ogenblik van het instellen van de vordering, zodat die onontvankelijk is. Verder stelt zij dat mevrouw F.H.F., zus van de verzoekende partij, die laatste niet kan vertegenwoordigen omdat geen bewijs voorligt van het feit dat zij de wettelijke voogdij op zich heeft genomen.

De vraag of mevrouw H.F.F. verzoekster als minderjarige kan vertegenwoordigen in de huidige procedure valt samen met het onderzoek van de grond van de zaak. Alleen al om die reden kan de exceptie niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt in de synthesememorie als volgt uiteengezet:

“(…)

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat er geen authentieke Somalische documenten zouden bestaan.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

In haar nota met opmerkingen stelt zij dat de verzoekende partij "de gelijkheid" van haar situatie met deze zoals in stuk 3 niet aantoon. Welnu, de gelijkheid zit er hem in dat beiden een niet-gelegaliseerd Somalisch document hebben voorgelegd. In de situatie van de visumaanvraag in stuk 3 werd het voorgelegde stuk terdege onderzocht. In de situatie van de verzoekende partij weigert de verwerende partij het stuk zelfs maar te bekijken 'omdat het niet gelegaliseerd werd'. Dit vormt wel degelijk een inconsequente houding en de verwerende partij legt helemaal niet uit waarom zij soms wel nietgelegaliseerde Somalische documenten onderzoekt en soms dan weer niet, 'omdat ze niet gelegaliseerd zijn'.

III.1.2 De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

III.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt de documenten niet te weerhouden waaruit lijkt dat de zus van verzoekende partij thans haar wettelijke voogd is. Op deze manier maakt zij het verzoekende partij onmogelijk om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar zus nodig heeft.

De bestreden beslissing stelt nog het volgende :

(...)

Verzoekende partij heeft weldegelijk aangetoond geen andere familieleden te hebben die voor haar kunnen zorgen. Haar moeder is gestorven, haar vader is vermist, haar andere zussen hebben eveneens gezinshereniging aangevraagd met hun zus in België die hun wettelijke vertegenwoordiger en voogd is.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat zij zich wenst te vestigen bij haar halfzus. Dit motief wordt niet betwist.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat *“er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen”*, omdat

- i) *“De authenticiteit van de geboorteakte opgesteld door de lokale overheid te Mogadishu dd. 06.06.2017, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district Banadir op 15.04.2016, waarin geattesteerd wordt dat mevrouw H. F. F. werd aangesteld als wettelijke voogd over betrokkene en haar zussen Amaal en Anisa, niet kan worden geverifieerd, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld, en dit vanwege de afwezigheid van officiële instanties in Somalië en*
- ii) *Betrokkene niet aantoont dat zij geïsoleerd zou leven en geen andere familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen.”*

Wat betreft de bewijskracht van de neergelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers voor wat betreft het al dan niet aanvaarden van Somalische documenten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd: de vaststelling, in één zaak, dat er duidelijk sprake is van falsificatie van de voorgelegde documenten sluit niet uit dat in een andere zaak wordt vastgesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden geverifieerd omwille van de afwezigheid van officiële instanties in Somalië.

De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de authenticiteit van de geboorteakte opgesteld door de lokale overheid te Mogadishu dd. 06.06.2017, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district Banadir op 15.04.2016, waarin geattesteerd wordt dat mevrouw H. F. F. werd aangesteld als wettelijke voogd over betrokkene en haar zussen A. en A., kan immers niet geverifieerd worden, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld, en dit vanwege de afwezigheid van officiële instanties in Somalië.”*

Haar stelling dat het haar op die manier onmogelijk maakt om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar zus nodig heeft, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren.

Verzoekende partij kan, bij gebrek aan andere bewijskrachtige elementen, dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij weldegelijk heeft aangetoond dat zij geen andere familieleden heeft die voor haar kunnen zorgen omdat haar moeder is gestorven, haar vader is vermist en haar andere zussen ook hereniging met hun zus in België hebben gevraagd.

4.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, en wordt in de synthesesamenvatting als volgt uiteengezet:

“III.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt het verblijfsrecht van de zus van verzoekende partij in België niet betwist.

III.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar zus en wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de zus van de verzoekende partij in België de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar zus in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

Bovendien heeft de zus van verzoekende partij reeds tijdens haar asielaanvraag vermeld dat hun moeder gestorven is en dat hun vader vermist is sinds 2008: (stuk 4)

(...)

Zij vermeldde tevens verzoekende partij als haar zus tijdens haar asielaanvraag:

(...)

Mevrouw H. F. F. is dan ook de enige persoon – en tevens de wettelijke voogd - die verzoekende partij heeft.

III.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar zus/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten. Gelet op bovenstaande elementen kan niet worden voorgehouden dat er geen belangenafweging dient te gebeuren, louter en alleen omdat het voorgelegde vonnis (inzake ouderlijk gezag) niet werd gelegaliseerd. Nochtans is dat exact hetgeen wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wel placht voor te houden.

Uw Raad heeft bovendien in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

(...)

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij terecht dat aan de arresten van de Raad geen precedentenwerking kan worden toegekend, doch de verzoekende partij is ervan overtuigd dat enig basisrespect ten aanzien van de arresten van de Raad wel degelijk op zijn plaats is en dat hieruit wel degelijk bepaalde lessen kunnen worden getrokken.

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non argument aangezien de verwerende partij zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen.

III.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

4.2.2. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel en de materiële motiveringsplicht.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Zelfs indien het niet wordt betwist dat de verzoekende partij de zus is van mevrouw H.F.F., die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, moet erop worden gewezen dat een biologische band op zich niet volstaat om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) valt de relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zus in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesmemorie dat mevrouw H.F.F. reeds in het kader van verzoek om internationale bescherming melding had gemaakt van het feit dat haar moeder gestorven is en haar vader vermist, en dat zij ook haar zus had vermeld. Echter, dit neemt niet weg dat zij niet aantoonde, en dat nergens uit blijkt, dat zij melding had gemaakt van het feit dat het ouderlijk gezag over haar zus op haar was overgegaan. Derhalve kan niet worden ingezien hoe aan de hand van de verklaringen van mevrouw H.F.F. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming kan worden vastgesteld dat zij de wettelijke voogdij had en heeft over de verzoekende partij. Verder poneert die laatste wel, maar toont zij niet aan, dat zij niemand anders heeft om voor haar te zorgen dan haar in België verblijvende zus. Het enige concrete element dat voorligt is het document van de rechtbank waarin wordt geattesteed dat mevrouw H.F.F. wordt aangesteld als wettelijke voogd. Echter, zoals uit het eerste middel reeds is gebleken, heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de authenticiteit van dit document niet kan worden geverifieerd. Dit stuk volstaat dus niet om te bewijzen dat mevrouw H.F.F. de voogdij heeft over de verzoekende

partij, noch om te bewijzen dat er op het moment van de bestreden beslissing een bijzondere en feitelijke vorm van afhankelijkheid bestond tussen verzoekende partij en haar meerderjarige zus H.F.F. die in België verblijft. Enig bewijs van een feitelijke moederrol in hoofde van de zus van de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing ligt dan ook niet voor. Dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij *“geïsoleerd zou leven en geen andere familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen”*, wordt evenmin aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende zus aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen haar en haar meerderjarige zus dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesesamenvatting aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. De verwijzing naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017 doet aan het voorgaande geen afbreuk, alleen al omdat de concrete omstandigheden van de zaak niet te vergelijken zijn met de context van het huidige geschil.

4.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS